

A **REAL – VALÓS** BESTSELLER FOLYTATÁSA

*Ha a szerelemért
küzdesz, mindent beleadsz*

MINE

enyém

*Párizs
könyvek*

KATY EVANS

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

KATY EVANS

MINE

enyém

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Ezt a könyvet mindazoknak ajánlom,
akik valaha is úgy éreztek, mint én,
és egy kicsivel többet akartak.*

ENYÉM-DALLISTA

Íme pár dal, amiket az *ENYÉM* írása közben hallgattam.

Remélem, ti is élvezni fogjátok őket,
amikor Remington és Brooke élvezi! ☺

„IRIS” – Goo Goo Dolls

„DARK SIDE” – Kelly Clarkson

„I CHOOSE YOU” – Sara Bareilles

„BENEATH YOUR BEAUTIFUL” – Labyrinth featuring Emeli Sandé

„FIRST TIME” – Lifehouse

„STAY WITH YOU” – Goo Goo Dolls

„BETWEEN THE RAINDROPS” – Lighthouse

„BREATHLESS” – The Corrs

„ACCORDING TO YOU” – Orianthi

„HERE WITHOUT YOU” – 3 Doors Down

„WHEN YOU'RE GONE” – Avril Lavigne

„FAR AWAY” – Nickelback

„HOLD ME NOW” – Red

„UPRISING” – Muse

„DEMONS” – Imaging Dragons

„KISS ME” – Ed Sheeran

„FROM THIS MOMENT ON” – Shania Twain és Bryan White

ENYÉM

ASZÍV EGY ÜREGES IZOM, ami több milliószor dobban meg életünk folyamán. Nagyjából ökölnyi nagyságú, és négy ürege van: két pitvar és két kamra. Fel nem foghatom, hogyan adhat otthont valami olyan hatalmas, mindent átfogó érzésnek, mint a szerelem. Vagy talán az ember a lelkével szeret, az pedig végtelen? Nem tudom. Mindössze annyit tudok, hogy érzem ezt a szerelmet minden egyes molekulámban, minden egyes lélegzetvételemben, lelkem egészében. Megtanultam, hogy az ember képtelen futni, ha elszakad az ínszalagja, de a szíve milliónyi apró darabra törhet, és még akkor is képes a teljes szívével szeretni.

Összetörtem, hogy aztán ismét teljessé váljak.

Szerettek, és én is szerettem.

Szerelmes vagyok, és ez a szerelem, ez a férfi örökre meg fog változtatni. Valaha érmekről és bajnokságokról ábrándoztam, most csak arról a kék szemű harcosról álmodom, aki azon a napon, amikor az ajkát az enyémhez érintette, megváltoztatta az életemet...

ELSŐ FEJEZET

ISTEN HOZOTT ÚJRA A RINGBEN, SZÖKŐÁR!

Brooke

KÉT HÓNAP, EGÉSZ PONTOSAN HATVANKÉT NAP telt el azóta, hogy visszatértem hozzá. Ezernégyszáznolcvannyolc óra, amikor akartam, hiányzott, vágytam rá. És még ennél is hosszabb idő azóta, hogy szerte a világon több ezer férfi, nő és rajongó nézte végig, ahogy elbukik.

Most pedig visszatér.

Ez az. Az új Underground-szezon első küzdelme.

Remington örülten edzett. Még izmosabb lett. Kidolgozottabb, mint valaha, és tudom, ebben a szezonban készen áll arra, hogy elvegye, ami az övé.

A Washington D. C.-i küzdőtér nézőterén nagyjából ezer ember ül, és miután bejelentik az éppen zajló küzdelem győztesét, a tömeg nyugtalankodni kezd.

Mindannyian tudjuk, hogy most fogják szólítani. Az asszisztese, Pete feszülten, minden kis apróságra figyelve ül a jobbomon. Azt mondta nekem, hogy Remington a „mágnes” – hogy az arénában lévőkhöz közel szinte mindenki miatt van itt.

Annyi biztos, hogy *én* miatt vagyok itt.

A levegő szikrázik az izgalomtól, és mindent betölt a parfüm, a sör és az izzadság szaga. A két előző harcos éppen most hagyja el a ringet – az egyiket a csapata támogatja –, közben a szívem vadul kalapál, ahogy mozdulatlanul ülök a székemben, az első sorban, pont középen, ott, ahol a párom látni akar. Így hát itt vagyok, várok, minden egyes idegszálam pattanásig feszül, a szívem pedig az ő nevének ritmusára ver. *Remington, Remington, Remington...*

A hangszórók recsege életre kelnek, amikor a konferanszié bekapcsolja a mikrofont, mire majd' kiugrok a bőrrömből.

– Hölgyeim és uraim, mindannyian emlékszünk rá, mennyire összetört a szívünk – mennyire elkeseredtünk! –, amikor a közönség kedvence tavaly elveszítette a bajnokság döntőjét.

A tömeg hurrogni kezd az emlékre, a torkom pedig összeszorul, ahogy eszembe jut, hogyan cipelték ki Remy összetört testét a ringből.

– De ne féljete, emberek! Ne féljete!

– *REMY!!!!!!!!* – sikoltja valaki.

– *Hozzátok már elő!* – ordítja valaki más.

– Ó, meglesz az is. Ne legyen semmi kétségeitek, meglesz az is – mondja a bemondó ünnepélyesen, fájdalmasan elhúzva az egészet, hogy így ingerelje a tömeget. – Oly sok találgatás és megannyi pletyka után végre hivatalos. Emberünk harcol a szezonban, és *nem* ejt foglyokat! És itt is van, hölgyeim és uraim! Itt. Is. Van! Mindenki tudja, hogy kiről beszélek?

– SZÖ-KÖ-ÁÁÁÁR! – morajlik a tömeg.

– *Kicsoda?*

– SZÖ-KÖ-ÁÁÁÁR!

– Még egyszer, mert nem hallom!

– SZÖKÖÁÁÁÁR!

– Így igaz, hölgyeim és uraim! Itt van a mi kedvenc rosszfűnk a hírhedt mosolyával, gyilkos ökleivel, készen arra, hogy megírja a sírfeliratát annak, aki idén az útjába áll. Az egyetlen és utánozhatatlan Remingtoooooon Tate, a ti SZÖKÖÁÁÁÁRROTOK!!

Vad izgalom árad szét a testemben, ahogy a tömeg feláll, és úgy üvölt, mint eddig még sose.

– Egek, a rajongók majd’ megvesznek érte – szakad ki Pete-ből.

Ahogy én is. Istenem! *Ahogy én is.*

A ring túloldalán, velem szemben, a nők bugyikat lóbálnak a levegőben. Bugyikat! Valaki pedig egy táblát emel a magasba: GYŰRJ MAGAD ALÁ, SZÖKÖÁR!

A szám kiszárad, összerándul a gyomrom, amikor megvillan valami vörös.

Közeledik.

Végigballag a folyosón, egyenesen a ringhez.

Az ő ringjéhez.

A testem szinte lángra lobban a bennem dúló érzésektől, ahogy átvág a tömegen.

Néhány rajongó otthagya a székét, és most megpróbál utána kapni, de ő könnyedén keresztülvág az emberáradaton; arca megbújik a vörös szaténköpeny kapucnijának árnyékában. Remy. Az én Remy. A férfi, akit a testem minden porcikája imád.

– *Szökőár, te vagy a szex a SZEXIBEN!*

– *Remy, nyársalj fel, rohadtul nyársalj fel!*

Egyetlen ruganyos ugrással bent van a ringben, majd lassan, nyugodtan leveszi a köpenyét, aminek a hátán ott áll, hogy SZÖKŐ-ÁR. Több száz nő sikítása visszhangzik a fülemben, amikor Remy a ring sarkába lépked, hogy odaadja a köpenyt Riley-nak, az edzője segédjének.

Riley mosolyogva megpaskolja izmos hátát, majd mond neki valamit. Remington hátraveti a fejét, mintha nevetne, majd beáll a ring közepére, széttárja hosszú, izmos karját, és megkezdí lassú és fennhéjázó tudom-hogy-mindannyian-meg-akartok-dugni körbefordulását.

Meghalok.

Soha, de soha nem fogom megszokni azt a látványt, ahogy ott áll abban a ringben. A szívem izgatottan kalimpál a bordáim mögött, miközben a bensőm lüktet a vágytól, a mellkasom pedig, mint egy túlfújta lufi, mindjárt kidurran az izgalomtól. Ez a kemény, kecses és tökéletes Remington csupa veszély, csupa szépség, és *csakis* az enyém.

Végigpásztázom, amiért itt minden nőnek összefut a szájában a nyelv, szemrevételezem tökéletes, izmos teste minden centijét.

A szememmel szeretetteljesen cirógatom barna bőrét, és csókot lehelek a kelta minták tintájára a bicepszén. Megcsodálom a mellkasát, hosszú, erős lábát, kidolgozott karját, keskeny csípőjét és széles vállát. Minden egyes izma olyan kidolgozott, hogy ha végighúznád az ujjadat bámulatos testén, pontosan tudnád, hol ér véget az egyik izomcsoport, és hol kezdődik a következő.

És aztán, ahogy még jobban elfordul, megpillantom kőkemény hasfalát a nyolc kockával – nyolc! Igen, ez lehetetlen, de neki mégis sikerült... és az arcát.

Ó, egek, ezt már nem bírom.

Az a borostás áll. A csodás kék szemek. A szexi félmosoly. A *göd-röcskék*. Mosolyog; az arckifejezése, ami arról árulkodik, hogy rengeteg olyan komiszszággal készült az estére, amiről nem akarsz lemaradni, játékos és kisfiús.

A mögöttem lévő sorokban ülőknek egy emberként akad el a lélegzetük, ahogy Remy felénk fordul.

A gyomrom remeg az izgalomtól, attól, ahogy azok a táncoló kék szemek a tömeget pásztázzák, miközben Remy némán kacag rajtunk. Láthatóan remekül szórakozik azon, hogy mennyire megőrülünk mindenért, ami Remington Tate.

Mellettem egy középkorú, túlbotoxozott szőke nő ugrálni kezd, miközben úgy ordibál, mint egy őrült:

– *Remy! Adj egy kis ízelítőt abból a Szökőárból!*

Legszívesebben a hajánál fogva rángatnám vissza, persze tudom, hogy egyszerűen képtelenség úgy nézni Remyt, hogy az ember feltett ne vegye át teljesen a hatalmat a vágy.

Remy egy csődör. Szexre teremtették. Arra, hogy *szaporodjon*.

Én pedig annyira kívánom, mint a levegőt.

Jobban akarom őt, mint ezek közül a sikoltozó nők közül bárki.

Mindenét akarom. Akarom a testét. Az elméjét. A szívét. A gyönyörű lelkét.

Azt mondja, hogy az enyém, de tudom, Remington Tate-nek van egy része, ami sohasem lesz senkié sem.

Én az övé vagyok, ő azonban megszelídíthetetlen és legyőzhetetlen.

Az egyetlen személy, aki legyőzheti Remington Tate-et, az saját maga.

Ott áll fönn, megfoghatatlan és rejtélyes, mint mindig – titokzatos fekete varázsdoboz. Én pedig el akarok veszni benne, akkor is,

ha soha nem leszek képes úgy kikeveredni belőle, hogy ne változzak meg.

Pete oldalba bök a könyökével, majd a fülembe súgja:

– Egek, ez annyira nem fair! Mindenki rá figyel, erre meg – mutat vézna testére – senki.

Elmosolyodom. A göndör hajú és barna szemű Pete mindig fekete zakót és nyakkendőt visel. Nem egyszerűen Remy személyi aszisztense, hanem szinte már olyan, mintha a bátyja lenne, emellett pedig az egyik legközelebbi barátom is.

– Nora pont úgy szeret téged, ahogy vagy – cukkolom őt a húgommal.

Erre elmosolyodik, majd a szemöldökét felvonja, és nyomatékosan a ring felé biccent, ahol Remington éppen akkor fejezi be a körbefordulást, és majdnem pontosan velem szemben áll.

Az izgalomtól bizseregni kezd minden idegvégződése, amikor csillogó kék tekintete végigsiklik a soromon – pontosan tudja, hol keressen. Esküszöm, minden porcikám remeg a várakozástól, hogy a tekintete végre megtalálja.

Aztán megtörténik.

Felvillanyoz. Láthatatlan áramlatok vibrálnak köztünk. A mosolya egyenesen belém ég, és hirtelen úgy érzem, mintha a mellkasom, ahol a szívem dobog, lángoló fáklyává változna, amit éppen az imént gyújtott meg.

Tekintete szerető tüzének fogságában tart, és látom benne a ma esti, csendes örömet, a birtoklási vágyat, és azt, hogy ezzel a nézéssel a teremben lévőeknek a tudtára adja, hogy Én Vagyok Az Övé.

Aztán rám mutat.

Megáll a szívem.

Mintha minden tekintet az ujját követné, ahogy rám mutat, egyenesen a mellkasomra, ahol a szívem érte ver vadul, és lángoló pillanata egyértelműen jelzi: ez neki szól.

A tömeg boldogan felmorajlik körülöttem. Mintha adrenalinlöketet kapnék, mintha felhajtának egy feles tequilát, ami rögvest az ember fejébe száll, pontosan úgy hat rám, hogy a rajongói így szereznek. Ahogy viszonozza ezt a szeretetet. Ahogy *engem* szeret.

Teljesen lenyűgöz a közönség reakciója, és ő, ahogy ott áll, megvillanó gödröcskéekkel, magába szívja a teremben vibráló összes energiát, hogy aztán belevezesse a „Szökőárba”.

Istenem, *szeretem* őt, és nem akarom, hogy ezt valaha is elfelejtse!

Nem tudok uralkodni magamon, dobok neki egy csókot.

Ő elkapja, és a szájához szorítja.

A tömeg még hangosabban örjög. Remy nevetve rám mutat, mire én is kacagni kezdek. Kicsit ég a szemem, mert olyan boldog vagyok, hogy egyszerűen nem férek a bőrömbe. Boldoggá tesz, hogy *ő* boldog, és hogy ott van, ahová tartozik.

Ez az *ő* szezonja. Idén semmi sem fogja megállítani Remington Tate-et abban, hogy *ő* legyen az Underground Liga bajnoka. *Semmi*.

Mindent meg fog tenni, amit csak kell, mert határozott, erős, szenvedélyes férfi, és nem számít, ha félek, aggódom, izgatott vagyok, vagy esetleg egyszerre érzem mind a hármat, támogatni fogom őt.

– Most pedig, hölgyeim és uraim, kérek egy nagy tapsot, hogy így köszöntsünk egy újoncot az Underground arénában, a Fighter’s Club hírhedt, rettegett és halálos emberét, Grant Gonzalest, vagyis „Goodozilláááát”!

Amikor bejelentik az ellenfelét, Remington felajzott párducként köröz a ringben, míg a másik folyosón feltűnik egy hatalmas, ezüstbe

burkolt alak. Remy megfeszíti az ujjait az oldala mellett, miközben figyeli, ahogy a másik férfi a ringbe lép. Ma este minden harcos kezét betekerték, csak az ököl bütykei maradtak szabadon, hasonlóan ahhoz, ahogy a régi korokban küzdöttek a férfiak.

Az új harcos jóformán ki se bújt a köpenyéből, mikor a közönség máris elkezd fújni.

– *Fúúúú! Fúúúúú!*

– Az a pasas már kinyírt pár fickót harc közben – súgja Pete. – Mocskos egy szemétláda.

– Ugye, most nem azt mondd, hogy haltak már meg emberek *ilyen* rendezvényeken? – kérdezem megrettenve, miközben a gyomrom kellemetlenül összerándul. Pete a szemét forgatja.

– Brooke, szabályok nélküli összecsapásokról beszélünk. Persze, hogy történnek galibák.

Az a gondolat, hogy Remy gyilkosok ellen küzd, hirtelen egészen új szintre emeli a szokásos, küzdelem előtti félelmeimet. A félelmeiket, amelyeket elnyomtam, amíg a párom magába szívta a közönség imádatát. Most azonban abroncsként szorítanak össze.

– Pete, a *halál* több, mint valami „galiba”.

Remington összeüti az öklét az ellenfelével, mire a tömeg elcsendesedik. Megdermedek. Vadul, szinte már rettegve méregetem az új fickót, mintha a kinézetéből megtudhatnék valamit róla. A fiatal férfi fehér bőre valami gépzsírra emlékeztető anyaggal van bekenve. Egyáltalán szabályos ez, hogy a bőrük síkos legyen harc közben? Hosszú haja lófarokba kötve, az izmai úgy dagadnak, mint általában a legtöbb harcosnak, akit eddig láttam. Senki sem olyan kecses és gyönyörű, mint Remy. Fogadni mernék, hogy senki nem viseli gondját úgy a testének, és nem edz olyan odaadással, mint ő.

Amikor megszólal a csengő, azt hiszem, nem is lélegzek.

Közelednek egymáshoz. Remington arra vár, hogy a másik férfi mozduljon, készenlétben áll, minden izma ellazítva, hogy gyorsan tudjon lépni és támadni. Végül Godzilla meglendíti a karját. Remy lebukik, majd oldalról nekiront az ellenfelének, és – hihetetlen módon – egy reccsenő hang kíséretében a padlóra küldi azt a hatalmas szörnyeteget.

Elakad a lélegzetem, és alig hiszek a szememnek, amikor a bíró számolni kezd.

Remy ajka titkos kis mosolyra húzódik, ahogy lepillant a mozdulatlan alakra, szinte biztatja, hogy mozduljon már.

De nem teszi.

A tömeg felüvölt.

Pete talpra ugrik, és öklével a levegőbe bokszol.

– *Igen! Erről beszélek! Na, ki a király? Ki A Király?*

– EGYETLEN ÜTÉS, hölgyeim és uraim! – dübörög a konferanszié hangja a hangszórókból. – Egyetlen kibaszott ütés! Remington Tate visszatért! VISSZATÉRT! Emberek, asszonyok, lányok és kibaszott fiúk, ma este elhoztuk itt nektek az egyedüli és utánozhatatlan Szökőőőááárt! Szö-kő-ár!

A bíró a győzelem jeléül a magasba emeli Remy karját.

És bár az egész aréna az ő nevét kántálja, táncoló kék tekintete rögtön felém fordul, mire testem minden egyes porcikája bizsereg-ni kezd.

Istenem!

Remy egy oltári szexisten. És piszkosul *beindít*.

– Szökőár, kérek, ó, *kérlek*, hadd érintselek meg! – Egy sikítózó nő rohan a ring széléhez, és a kötelek közt nyújtja be a karját Remy felé.

Úgy tűnik, Remington megsajnálja, és megragadja a kezét. Ajkát finoman a nő kézfejéhez érinti, mire az hisztérikusan sikoltozni kezd.

Felkacagok, de aztán a féltékenység kígyója tekeregve összeszorítja a bensőmet. Remy felnéz rám, amikor elengedi a nő kezét, aztán egy halálos nagymacsckára emlékeztető könnyedséggel kiugrik a ringből.

Az arénában teljes a csend, nem hallok mást, csak a saját szívverésemet.

Remington... Remington... Remington...

Odasétál hozzám, és az arcára kiülő mosolyból tudom, hogy teljesen el van telve magával.

– Féltékeny vagy – mondja azon a mély hangon, amelynek hallatán az ember megborzong a gyönyörtől.

– Egy kicsit – felelem, kikacagva a saját bolondságomat.

Remy nem nevet, azonban ahogy az ujjait finoman végighúzza a torkomon, úgy mosolyog, hogy az elér egészen a csillogó, kék szeméig, aztán érzem, ahogy hüvelykujjának begyével finoman megsimítja telt alsó ajkamat. A pillangók ismét magukhoz térnek a gyomromban. Szemhéját kissé leengedve szemléli a számát. Lassan teszi, tekintete az ajkam egyik sarkától a másikig siklik, aztán, mivel valószínűleg azt gondolja, hogy ez a szája az ő tulajdona, lehajol és birtokba veszi.

Az ajkától lángra gyúlok. A bensőm vadul kavarg, ahogy szétfeszíti az ajkaimat, amikor pedig forró, nedves, és erőteljes nyelve behatol, hogy gyorsan és szenvedélyesen megízleljem, vissza kell fojtanom egy kéjes nyögést.

– Ne tedd! – mondja nyersen, és lepillant csókjától duzzadt számra, hogy egy pillanatra megcsodálja a művét. Egy röpké pillanatra a homlokomhoz nyomja az ajkát, aztán könnyed, ruganyos léptekkel visszaindul a ringbe. A hátam mögül levegő után kapkodó nők hangját hallom.

– *Basszus, ezt aztán én is csinálnám, látástól Mikulásig!*

– *Szentséges istenkém, itt volt közvetlen előttem!*

Megnyalom az ajkamat, amin még mindig érzem ennek a szexi szemétládának az ízét, ettől megkeményedik a mellbimbóm, az ölem pedig felforrósodik, annyira szeretném birtokba venni.

Ahogy kihívják a következő ellenfelét, Remington megfeszíti karján az izmokat, egészen az ujjai hegyéig. A ringből rám villantja mosolyát, két gödröcskéje félreérthetetlenül közli velem, mennyire élvezi, hogy elolvadok a szerelemtől és a vágyakozástól. A dög.

A ringbe lép egy harcos, emlékszem rá tavalyról, Parker Drake, „a Terror” néz szembe Remyvel. Aztán megszólal a gong.

Baing!

A tömeg elcsendesedik, ahogy kezdetét veszi a harc, és a két férfi elkezd cselezni és ütni. Remy keményeket ad, hallani, amikor ökle mélyen, erősen és villámgyorsan lecsap. *Bumm, bumm, bumm!* Nyugtalanul fészkelődök a széken, izgatott vagyok, ugyanakkor aggódok is, aztán Parker végre a földre roskad. Talpra ugrok, és a nézőkkel együtt kiabálok: – *Szökőár!* – és tudván tudom, hogy ez az első a sok alkalom közül, amikor majd itt ülök, és figyelem, ahogy Remington visszaszerez mindent, minden egyes dolgot, amit feladott értem.

MÁSODIK FEJEZET

BOLDOGSÁG = Ő

EGÉSZ ÉLETEMBEN CSAK EGYETLEN FÉRFIVAL ALUDTAM EGYÜTT. Imádom, hogy alvás közben hozzáérhetek az izmaihoz. Imádom, hogy az ágyneműnek olyan illata van, mint neki, mint *nekünk*, és hogy mostanra a válla a kedvenc párnám, bár pokolian kemény, nem is értem, hogy egyáltalán miért szeretek rajta aludni. A vállához tartozik a karja a derekam körül, az illata és a teste melege, és én ezt mind imádom. Főleg, amikor hozzám bújik, hogy az orrát a nyakamhoz tudja dörgölni, miközben én az övéhez dörgölőzöm.

Csak az a gond, hogy az *ő* oldala pontban reggel tíz órakor kidobja őt az ágyból, míg az *én* oldalamon úgy tűnik, nincs katapultgomb.

Úgy érzem, mintha valami hatalmas súly szegezne az ágyhoz, pedig Remy nincs is a szobában.

Valahogy más a levegő, ha nincs mellettem. Ha a közelemben van, minden megtelik elektromossággal, körbevesz és megbizseregтет valami lassú, erőteljes vibrálás, ettől biztonságban érzem magam, ugyanakkor izgalomba is hoz.

Tényleg beleszerettem.

Fél évvel ezelőtt nem akartam mást, csak egy egyéjszakás kalandot – egy kis mókát azok után, hogy hosszú éveket szenteltem kizárólag a karrieremnek. Ehelyett... megkaptam *őt*.

Ezt a kiszámíthatatlan, dühítő, szexi férfit... Egy férfit, akire mindenki vágyott, csak én nem. A végén persze én is kívántam, sőt, nem csak kívántam, hanem nemes egyszerűséggel teljesen beleszerettem. Mostanra pedig rájöttem, hogy *őt* szeretni a legizgalmasabb hullámvasút, amire valaha felmerészkedtem.

Felülök az ágyban, megdörgölöm a szememet, így védekezem a szobába beömlő napfény ellen, miközben azt kívánom, bárcsak nekem is Red Bull és Monster folyna az ereimben, mint Remynek. Alig aludtunk, mivel lefoglaltak kedvenc szexmutatványaink, *ő* pedig máris indulna tovább. A bőrdíj ott áll az ajtó mellett, indulásra készen a turné következő állomására, miközben *én* még össze sem pakoltam.

Megint hunyorgok, kikászálódok az ágyból, indulnék a kis gardróbzsoba felé, hogy keressek valami göncöt, amit felvehetek, amikor megpillantom a levelet az éjjeliszekrényén, az iPhone-ja mellett – amit szinte sosem kapcsol be, csakis akkor, ha zenét akar rajta hallgatni. A levelem láttán borzalmas emlékek öntenek el, legszívesebben felkapnám, darabokra tépném, és lehúznám a fecniket a vécén.

De Remington nagyon dühös lenne. Hatalmas becsben tartja azt a hülye levelet, amit akkor írtam neki, amikor elhagytam.

Mert azt írom, amit korábban soha senki sem mondott neki.

Szeretlek, Remy.

A lábam remegni kezd, becsukom a szemem, és azt mondogatom magamnak, hogy nem vagyok tökéletes. Soha, senki sem tanította meg, hogyan csináljam ezt. Sosem álmodoztam szerelemről, társról...

Az én álmaim a sportról és a legújabb futócipőről szóltak. Nem tükres fekete hajról és kék szemekről. Próbálok tanulni. Hogy az a nő lehessen, akit egy ilyen férfi megérdemel. És azzal kívánom tölteni az életem hátralévő részét, hogy bizonyítsam Remynek, igenis megérdemlem őt, hátralévő napjaimat pedig azzal, hogy biztosítsam, mindent visszaszerez, amit miattam veszített el. Ha van a világon valaki, aki megérdemli, hogy bajnok legyen – akkor az ő.

– Nyugi, csak egy kis nuni – hallom morgós, férfias hangját a hálszobán túlról.

Jót kacagok a saját testem válaszan arra, hogy Remington azt mondta, „nuni” – a méhem összerándul, és rögvést melegség önt el. *Szajha!*

Mosolyogva átkutatom a gardróbban lévő cuccait, aztán átpártolok a bőröndjéhez. Tudom, hogy szereti, ha az ő ruháit hordom. Azt hiszem, ettől úgy érzi, a tulajdona vagyok, és kész örület, milyen élvezettel figyelem az alfahím-szokásait. Amikor a szeme kék, akkor birtokló, de ha fekete, akkor gyilkolni is képes lenne, ha valaki a területét fenyegeti.

Engem boldoggá tesz, amikor Remy teljesen bezsong attól, hogy azt érzi, teljesen az övé vagyok, őt pedig boldoggá teszi, ha az ő ruháit viselem.

Így hát ma reggel miért ne legyünk mindketten boldogok? Előveszem a SZÖKŐÁR feliratú bokszköpenyét, belebújok, majd besietek a fürdőbe, megmosom a fogamat és az arcomat, aztán lófarokba kötöm a hajamat, és kisurranok a hálóból.

Hallom, hogy a nappaliban nevet – ami inkább csak valami lágy kuncogás válaszul arra, amit Pete mormolt neki –, és mire odaérek, megint teljesen bezsongok; mindig ilyen hatással van rám.

Istenem!

El sem hiszem, hogy mit tesz velem. Nem tudom pontosan leírni ezt a reszkető-remegő-bizsergő érzést, de ez már akkor is nevetséges.

– A pasi lecsekkoltat téged, haver. Én nem látok ebben semmi vicceset – mondja Pete rémülten. – A kis felderítői összevissza kérdezősködnék a hotelekben, hogy tudják, hol fogunk megszállni *legközelebb*.

– Nyugi, csak tartsd nyitva a szemedet, Pete! – feleli Remington, én meg csak elakadt lélegzettel bámulom.

Az én kék szemű oroszlánom.

Fekete haja démonian felmered. Az izmos karján lévő kelta minta megfeszül, ahogy lassan kortyol egyet elektrolitos italából. Látom csodás, napbarnította felsőtestét. A keskeny csípőjén mélyen ülő melegítőnadrág szegélye alól éppen csak kilátszik csillagos tetoválásának csúcsa. A meztelen lába. Szexinek, erősnek és ölelgetni valónak tűnik, és mágnesként vonz a lényéből áradó lüktető energia.

– Brooke, jó reggelt! – köszön ki Diane Werner, Remy séfje és táplálkozási tanácsadója a konyhából.

Remington szinte lustán megfordul, és lassan, rettentő lassan feláll, izmai belefeszülnek a mozdulatba. Ragyogó kék szeme végigsiklik a testemen, magába szívja a látványomat a bokáig érő vörös köpenyében, és a szemében úgy villan föl a birtoklási vágy, hogy abba minden női részem belebizsereg.

– Hát helló, Szökőár kisasszony – szól közbe Pete jókedvtől csillogó szemmel.

Elmosolyodom. Mert nem csak az én Szökőárom ruháit akarom hordani, azt kívánom, bárcsak arra kérne, hogy a *nevét* is viseljem, noha egyszer azt mondtam a legjobb barátnőmnnek, hogy soha, de soha nem fogok férjhez menni, mert mindig a karrierem lesz az első. *Jó vicc!*

– Sziasztok, Pete és Diane! – mondom álomittas hangon, azonban a tekintetem Remingtonon, a szívem pedig vadul kalapál.

Lesz majd olyan valaha, hogy normális ütemben ver, amikor a közelében vagyok? Ahogy most őt bámulom, csak úgy, mint minden egyes reggel az elmúlt pár hónapban, folyamatosan azt mondogatom magamnak, hogy nem álmodom, hogy ő nem csak a képzeletem szüleménye, hanem valós. Az én VALÓSÁGOM.

Megmentette a húgomat egy olyan férfi karmai közül, akinek még csak a nevét sem bírom kimondani. Habozás nélkül lemondott az előző szezon bajnoki döntőjéről Nora szabadságáért cserébe. És nem is szólt nekem. Elvesztette a bajnoki címét, rengeteg pénzt, és majdnem az *életét* is, hogy megmentse a húgomat, Norát.

Amit azonban nem tudtam, hogy mindezt *értem* tette.

Csak azt tudtam, hogy ott áll a ringben az előző szezon döntőjén. Vesztett. Megverték. Összetörték. Lezuhant. Felállt. Leköpte a Skorpiót.

Meg akartam *halni*.

Az én mindig eltökélt, kitartó, szenvedélyes és határozott harcosom nem volt hajlandó *küzdeni*.

Egek, hogy én mekkorát tévedtem!

Nem engem büntetett – hanem megmentette a húgomat a kedvemért.

Ha nem jött volna vissza a szülővárosomba, Seattle-be, hogy biztonságban hazahozza Norát, akkor életem legnagyobb hibáját követtem volna el, aminek az árát egész hátralévő életemben fizethettem volna.

A további napjaimat szeretet, mosoly, és ami a legrosszabb, Remy nélkül éltem volna le. És mindezt meg is érdemeltem volna.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Miközben az emlékek miatt rám törő, többmázsnyi büntudattal küzdök, megvillannak Remy gödröcskéi, és bár pár másodperccel ezelőtt azt hittem, hogy boldog vagyok, ehhez az áradathoz semmi sem fogható.

– Szia – sottogom.

– Szóval életre kelt az én kis ördögfiókám – mondja, a szemében csintalan csillogással.

– Nem sokkal utánad.

Remyből kitör a nevetés, mire Pete köhint egyet.

– Srácok, még mindig itt vagyok, ahogy Diane is.

A mosoly lehervad az arcomról, és bár Remingtoné nem tűnik el teljesen, de meglágyul, ahogy a tekintete is. Váratlanul zavarba jövök. Mint egy szúzlány. Mintha tegnap éjjel letépett volna rólam mindent, most meg itt állok minden színlelt bátorságomtól megfosztva, teljesen védtelenül, és ami rajtam van, az is az övé.

Kis gödröcskéit továbbra is halálos fegyverként használva elellenem, Remy hozzám lép.

Küszködök magammal, miközben kénytelen vagyok elindulni felé, félúton találkozunk, és alig tudom visszafojtani a sikolyomat, mert amikor már csak egylépésnyire vagyok tőle, kinyújtja izmos karját, egyik ujját beleakasztja a köpenyem övébe, és magához húz.

– Gyere ide! – morogja.

Lehajol, csókot lehel a fülem mögé, tenyerével végigcírógatja a derekamat, föl a hátamon, egészen a SZÖKŐÁR feliratig, mintha csak emlékeztetni akarna rá, hogy ott vannak azok a betűk. A lélegzetem elakad, amikor a fejét a nyakamhoz hajtja, és hosszan, mélyen beszívja az illatomat. A francba, kikészít, amikor ezt csinálja, és az ágyékom most is sajgón összeszorul a vágótól.